

ŽIVOTNÍ

PŘÍBĚHY

Chiara Amirante

Předmluvu napsal

Andrea Bocelli

Boží
průlom
v římském podsvětí

EDICE ŽIVOTNÍ PŘÍBĚHY

Chiara Amirante

BOŽÍ PRŮLOM V ŘÍMSKÉM PODSVĚTÍ

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Amirante, Chiara, 1966-

[Solo l'amore resta. Česky]

Boží průlom v římském podsvětí / Chiara Amirante ; z italského originálu

Solo l'amore resta ... přeložila Dana Terragni Jebousková. -- 1. vydání,

2. dotisk. -- Praha : Paulínky, 2021. -- 247 stran. -- (Životní příběhy)

ISBN 978-80-7450-369-6 (brožováno)

* 070.42-055.2 * 364-43-787-055.2 * 27-766-055.2 * 27-584 * 272-784 * 27-766 *
364-787 * 27-662:3 * 929 * (450) * (092)

– Amirante, Chiara, 1966-

– Nuovi Orizzonti (sdružení)

– Hnutí fokoláre

– 20.-21. století

– novinářky -- Itálie -- 20.-21. století

– terénní sociální pracovnice -- Itálie -- 20.-21. století

– evangelizátorky -- Itálie -- 20.-21. století

– duchovní život

– katolická sdružení -- 20.-21. století

– evangelizace -- Itálie -- 20.-21. století

– terénní sociální práce -- Itálie -- 20.-21. století

– streetwork -- Itálie -- 20.-21. století

– křesťanství a společnost -- Itálie -- 20.-21. století

– autobiografie

364-1/-7 - Druhy sociální pomoci a služeb [18]

929 - Biografie [8]

© 2018 Edizioni Orizzonti di Luce

Via Tommaso Landolfi n. 300 – 03100 Frosinone – Italia

edizioni@orizzontidiluce.com – www.nuoviorizzonti.org

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2020

www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-369-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7450-494-5 (pdf)

ISBN 978-80-7450-495-2 (epub)

ISBN 978-80-7450-496-9 (mobi)

1. vydání, 2020

2. dotisk, 2021

Předmluva

Hrdinku tohoto strhujícího příběhu mi představili před pár lety na jedné dobročinné akci, kde byla spousta lidí. Už jsem pozapomněl, že mi o ní jeden známý vlastně vyprávěl – s takovým nadšením, až jsem ho nebral moc vážně. Když mi tedy někdo pošeptal do ucha: „Pojď, seznámím tě s Chiarou Amirante,“ chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, o koho se jedná. Trochu lhostejně jsem se vydal ke stolku, u něhož seděla tato mladá žena... Netušil jsem, co mě čeká.

Zvuk jejího hlasu mě zasáhl do hloubi srdce, jako by se mě dotkl sám anděl: „Těší mě,“ řekla Chiara a stiskla mi ruku. Její stisk jsem opětoval a divil se sám sobě, že ji zdravím tak srdečně.

Přisunul jsem si k ní židli a začali jsme si povídat. Přišlo mi, jako bychom se znali už dávno. Nic jsem o ní nevěděl, ale z nějakého důvodu jsem chtěl zjistit

všechno o jejím životě, o tom neuvěřitelném duchovním dobrodružství. Její úžasné vyprávění jako by se mi propalovalo do srdce, něčeho takového jsem se vůbec nenadál.

Když se blížilo poledne, sebral jsem odvalu a pozval ji k nám domů na oběd. Chtěl jsem si tento silný příběh totiž vyslechnout až do konce. Statečná zakladatelka komunity *Nové horizonty* šla poslušně se mnou a ochotně odpovídala na všechny mé dotěrné a stále osobnější otázky.

Chiara pokračovala plynule ve svém vyprávění, které bylo střízlivé, radostné a plné pokoje, podobně jako na stránkách této knihy. Místy vás četba zanechá bez dechu, budete si připadat jako ve snu – ve snu až příliš krásném na to, než aby mohl být pravda.

Chiara mluvila a otevírala tím nové obzory mému srdci, mé mysli, mé budoucnosti, a dokonce i mým nejbližším. Ano, nové obzory se neotevřely pouze mně, ale otevrou se mnohým dalším – přinejmenším těm, kdo budou mít to štěstí, že se s touto odvážnou ženou setkají a rozhodnou se k ní přidat, podobni kapkám vody, které – jak to kdysi krásně vyjádřila Matka Tereza z Kalkaty – spolu vytvářejí celé moře, jež zrcadlí Boží dobrotu.

Četba této knihy nám může převrátit život vzhůru nohama. Nemusíme se toho však bát. Poselství, jež

ukrývá, má moc proměnit náš neklid v hluboký pokoj, naši sklíčenost v radost a naše pochybnosti v jistotu. Nechme se nevratně „nakazit“ radostí, která Chiaru všude provází. Dovolme, aby nás tato radost cele pronikla a vnesla světlo všude tam, kde žijeme.

Chiara se za svůj příběh nestydí. Vypráví jej bez zámlk; s otevřeností, aby se každý z nás mohl definitivně rozhodnout, na jakou stranu bitevního pole se postaví: jestli se rozhodne pro světlo a pro pravdu. Pro pravdu, která je životem, a to tím životem, díky němuž můžeme zakoušet kus nebe už zde na zemi.

Může vám to připadat až neuvěřitelné, ale svou „kořist“ jsem nedokázal pustit ze svých spárů po celý den – doptával jsem se na všechno tak důkladně, jako by šlo o soudní výsledky. Chtěl jsem poznat i ten nejmenší detail neobyčejného příběhu, jehož jsme se zde dotýkali a který mi nedovoloval zůstat chladným.

Blížil se večer a já trval na tom, aby u nás Chiara zůstala i na večeři. Přišlo ještě několik jejích známých a spolupracovníků. Nelze bez zjevného důvodu popsat atmosféru, která u stolu panovala. Rozhostila se tam radostná, sváteční a pokojná nálada. Přátelsky jsme spolu rozprávěli a všichni jsme si připadali blízcí, ačkoli jsme se téměř neznali.

S dojetím vzpomínám na to, že ke mně po večeři přišel jeden z členů mé rodiny a řekl mi: „Tak dobře

nám spolu ještě nikdy nebylo, nemyslíš?“ A já s ním musel souhlasit.

Chiara Amirante, zakladatelka *Nových horizontů*, přišla mezi nás a otevřela nám všem „nové obzory“.

Její životní příběh by klidně mohl vzejít z pera nějakého geniálního spisovatele. Do srdcí všech, kdo se rozhodli naslouchat se skutečným zájmem, zasel semínka čehosi nového a bytostně důležitého.

Život Chiary je veliký dar, jehož blahodárné účinky na sebe nenechají dlouho čekat. Stránky této knihy svým způsobem připomínají *Knihu života* sv. Terezie z Ávily. Jsou svědectvím o tom, jak podivuhodné věci může dokázat člověk, který se spontánně, radostně a bez výhrad rozhodne stát se nástrojem v rukou dobrého Boha.

Andrea Bocelli

Úvod

Všechno pomíjí, jen láska zůstává! Tato prostá myšlenka se mi vryla do srdce už před mnoha lety, když jsem byla vážně nemocná. Lékaři mi tehdy nic nezamlčovali: Mám prý vzácnou, progresivní chorobu, z níž není východisko. Řekli mi, že za nějakou dobu přestanu úplně vidět. Šlo o nevyléčitelnou nemoc, která mi způsobovala neutuchající palčivé bolesti po celém těle. Nezabíraly mi však žádné léky. A přece, ačkoli jsem se nacházela v situaci lidsky tak nesnesitelné, v duši jsem cítila hluboký pokoj. Čím víc se svět ztrácel mým očím, tím víc jsem se toužila do něj vydat a sdílet s ostatními lidmi – hlavně s těmi nejubožejšími – své přesvědčení o tom, že plnou radost, kterou dává Kristus, můžeme prožívat i v těch nejdramatičtějších životních situacích.

Po dlouhou dobu se mi zdával znepokojivý sen. Nacházela jsem se na neznámém pustém místě v horách

a pronásledovaly mě jakési příšery ďábelského vzezření. Dala jsem se do běhu a vydrápala se na jednu horu, abych jim utekla, ale když jsem se ocitla nahoře, došlo mi, že odtud není úniku. Dívala jsem se dolů s hrůzou, že se zřítím do propasti. Dole v údolí jsem viděla spoustu zoufalých lidí, kteří křičeli a vztahovali ke mně ruce, jako by mě žádali o pomoc. Byla jsem rozpolcená mezi touhou pomoci svým bratrům a strachem, že se zřítím do propasti. Bála jsem se, že sestoupím-li do údolí, zahynu.

Tenkrát jsem si svou noční můru neuměla vyložit. Až později, když jsem se v noci vydávala do ulic velkoměsta, vzpomněla jsem si na onen sen a měla pocit jakéhosi *déjà-vu*. Tváře, které jsem v tom hrozném podsvětí vídala, se mi zdály povědomé. Až tehdy jsem na jejich volání začala odpovídat. Přemýšlela jsem o svém životě a o tom, jak mě Pán provázel na mé křivolaké cestě, aby mě dovedl až k těm, které nazývám „lid noci“.

Při každém takovém setkání jako by se otevřelo peklo, ta propast, k níž jsem se přibližovala jen po špičkách... Nicméně vždycky jsem zároveň zahlédla i něco krásného, třeba jen záblesk nové naděje nebo touhy znovu objevit život v plnosti.

„Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zů-

stávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila“ (Jan 15,10-11). Ve slovech Janova evangelia našlo mé srdce zásadní odpověď; právě odtud se začalo odvíjet celé mé dobrodružství. Už se ovšem netýká jen mě, ale mají na něm podíl i tisíce dalších lidí, kteří se v hluboké sou-náležitosti den co den rozhodují, že se mnou budou kráčet vstříc novým a nádherným obzorům, jež před námi otevírá láska.

ŽÍT PRO NĚCO VELKÉHO

Narodila jsem se do krásné rodiny a nikdy za to nepřestanu být vděčná. Když se moji rodiče brali, byli sice věřící, ale do kostela moc nechodili. Později se setkali s Chiarou Lubichovou a Hnutím fokoláre, které založila. Prožili své obrácení a snažili se ho radikálně žít ve světle evangelia. Otevřeli se dobrodružství živé víry, která jim úplně změnila život, v jehož středu byl od té doby Bůh.

I své početí vnímám jako milost, neboť k němu došlo právě v době, kdy tak intenzivně prožívali objev Boží lásky. Když se dozvěděli, že čekají rodinu, zasvětili mě Panně Marii a jejímu Neposkvrněnému Srdci. Tehdy jsme bydleli v Římě, poblíž nádraží Termini, a maminka chodila každý den do baziliky Santa Maria Maggiore na mši svatou. A tak jsem už od matčina lůna mohla denně přijímat eucharistii.

Narodila jsem se 20. července 1966. Pokud jde o první roky života, vybavuji si moc hezkou atmosféru a prožívání Ježíšových slov: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20). Tato pravda je důležitou součástí spirituality Hnutí fokoláre. Vnímala jsem to silné pouto nejen mezi mými rodiči, ale i mezi dalšími členy hnutí, s nimiž se stýkali. Sjednocoval nás „Ježíš v našem středu“.

Kvůli otcově práci jsme se často stěhovali do různých měst. Z Říma do Alexandrie, pak do Ferrary, Cagliari, Ancony, Brindisi a pak zase zpátky do Říma. Neustálé stěhování pro mě nebylo traumatem, ale spíše obohacením, protože kamkoli jsme přijeli, tam jsme se setkávali s naší druhou, fokolarínskou rodinou. Nevadilo mi, že se stěhujeme z místa na místo – díky své duchovní rodině jsem se všude cítila jako doma. Pokusila jsem se to tehdy vyjádřit ve své básni *Mým domovem je svět*.

*Mým domovem je svět,
mým nebem je má země,
mou vlastí je každé lidské srdce.
Můj poklad je v každém člověku, kterého potkávám.
V šeru tmy nacházím světlo;
v bolesti a nářku trpícího lidstva,
tam je mé srdce.*

Odmalička jsem jezdila na *Mariapoli*, což v překladu znamená „*Mariino město*“. Šlo o týdenní setkání rodin a lidí každého věku, kteří se zavazovali, že chtějí hlouběji poznávat evangelium. V těchto dnech společného života zde byla cítit intenzivní snaha všech přítomných žít podle zákona vzájemné lásky. Tu zvláštní všudypřítomnou radost jsem vnímala i já, připadala jsem si tehdy skoro jako v nebi.

Z těchto prvních zkušeností pramení i můj důvěrný vztah s Ježíšem, který nadále charakterizoval můj způsob žití víry. Všechno, co se mi dělo, jsem vždyc-ky svěřovala Pánu, mluvila s ním o tom a ptala se ho na radu, co mám dělat.

Dalším velkým darem pro mě bylo, že jsem v dětství mohla trávit spoustu času v přírodě, na venkově, u moře či na horách. Mnohdy jsem mohla žasnout nad krásami krajiny, a pokaždé když jsem vnímala krásu stvoření, říkala jsem si: „Jestliže je tak nádherný už jen západ slunce, jaký je asi Bůh, který to všechno stvořil?! A jestliže už ve zpěvu ptáků slyším úžasný koncert, jak asi bude znít nebeská hudba – ten koncert dokonalé Lásky? Jestliže se mi až tají dech, když vzhlížím k vrcholům hor, jak majestátní musí být Boží nádhera? Jaké to asi bude, až ho uvidím tváří v tvář?“ Mnohokrát mě uchvátila myšlenka na bláznivou Boží lásku, na jeho zářivou krásu, na pravdu, jíž je

Bůh sám a z níž můžeme na této zemi vnímat jen něco jako chabé paprsky světla.

Už v pěti letech jsem si začala klást první existenciální otázky. Lásku, kterou jsem prožívala doma i v komunitě, jsem porovnávala s tím, co jsem slyšela v televizi nebo co zaznělo v rozhovorech mezi rodiči. Prožívala jsem též utrpení, protože jsem se poprvé setkávala s bolestí, se smrtí a s neláskou mezi lidmi. V mém nitru se odehrával velký boj, přičemž jsem si kladla otázku: Je-li Bůh láska, jak je možné, že lidé zabíjejí nevinné děti, že tolik dětí trpí? Jak to, že je na světě tolik nespravedlnosti? Tyto otázky pro mě byly stále naléhavější a stávaly se častým předmětem mých rozhovorů s tatínkem, který také po celý život hledal odpovědi na své otázky.

Debatovali jsme spolu o světě a rozvíjeli velká existenciální témata. S velkou vděčností vzpomínám, že mi rodiče na mé znepokojující otázky nikdy neodpovídali frázemi, jen aby mě uklidnili. Tatínek se mi zvláště věnoval, ale ke každému mému „proč“ přidával další. K rozpravám se pak připojovala i maminka, jejíž slova byla vždy velmi moudrá. Rozhovory byly opravdu podnětné. Snažili jsme se hledat společně pravdu. Hledali jsme ji v Písmu svatém, předně v evangeliích, která pro nás už nebyla jen zajímavým vyprávěním z jiných časů, nýbrž slovem, jemuž lze přijít na kloub jenom tím, že se žije.

Odpovědi, jež jsem nacházela, byly poměrně přesvědčivé, neboť Boží láska, kterou jsem zakoušela, byla silnější než všechny mé pochyby o ní. Při rozhovorech s rodiči ale nešlo jen o rozumové poznání. Často jsem mohla vidět, jak ve světle této pozitivní životní zkušenosti roztávají všechny protiargumenty jako sníh na slunci. Když někdo na vlastní kůži zakusí, že slunce svítí a hřeje, nemůže pochybovat o jeho existenci. Tak to u mě bylo i s Bohem. Cítila jsem se obklopena Boží láskou, v duši jsem vnímala její světlo a teplo, což bylo silnější než jakékoli pochybnosti.

Ve světle Písma svatého jsem také postupně začala chápat, že Bůh, který je láska, nás nemohl stvořit jinak než jako svobodné lidi. A to natolik svobodné, že nám umožňuje zasahovat do jeho původního plánu. V prvotním Božím plánu totiž nebyla smrt ani bolest: „Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jako obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci“ (Mdr 2,23-24).

Začala jsem tedy brát na vědomí tajemství Boží všemohoucnosti, které z lásky ponechává svému stvoření svobodu, takže má možnost volit mezi dobrem a zlem. Začínala jsem chápat, jaká zodpovědnost vyplývá z tohoto nezměrného daru svobody, neboť každé naše rozhodnutí může vnést bolest a utrpení

jak do života našeho, tak do života ostatních lidí. Pochopila jsem, že v Božím plánu s člověkem původně nebyla bolest ani smrt. Obojí vstoupilo do světa vinou špatného výkladu daru svobody – nejprve u Lucifera a padlých andělů, kteří ho následovali, a poté i u lidí, kteří si mohou kdykoli zvolit zlo.

Uvědomila jsem si, že existuje možnost Boží lásku neopětovat. Tímto „ne“ se pak přidáváme k Luciferovu „ne“, jímž se postavil proti plánu Boží lásky k lidem. Taková volba může přivodit duchovní smrt a zakoušení pekla už tady na zemi. Výstižně to vysvětluje sv. Pavel: „Neboť odplata za hřích je smrt“ (Řím 6,23).

A tak ve mně tajemství lidské svobody vzbuzovalo pocit zodpovědnosti. Cítila jsem se povolána k tomu, abych osobně odpověděla na Boží lásku a mohla tak zakoušet plnost radosti, k níž nás Pán zve. Dospěla jsem k poznání, že tragédie člověka začala v okamžiku prvního odmítnutí Boha tvorem, který měl být už podle jména bytostí plnou světla (Lucifer znamená „Světloňoš“), ale postavil se do totální opozice proti svému Stvořiteli. Bůh je Světlo, Lucifer je temnota; Bůh je Pravda, Lucifer je otec lži; Bůh sjednocuje, Lucifer rozděluje; Bůh je Život sám, Lucifer přináší jen smrt.

Už jako dítě jsem vnímala, jak každé mé malé „ne“ vůči Boží lásce a každá moje nepatrná neposlušnost vůči Boží vůli vnáší utrpení do života mého i lidí kolem mě. Dodnes si vzpomínám, jak jsem poprvé zalhala mamince. Bylo mi pět let a chtěla jsem napodobit svou kamarádku, která lhala často. Maminka to ovšem hned poznala, zastavila auto, velmi vážně se na mě podívala, plácla mě přes pusku a ztvářila se opravdu přísně. Od té doby už jsem nikdy nezalhala. Díky této příhodě jsem poznala, jak je důležité být za každých okolností čestný.

Maminka mě vedla s velkou láskou i citem, pravdivě a moudře. Vzhlížela jsem k ní, byla pro mě postavou plnou světla. Den za dnem mi pomáhala chápat, co je hřích – že nejde jen o špatný skutek, ale že se jím člověk vlastně uzavírá Boží lásce. Pochopila jsem, že „všechno je dovoleno, ale ne všechno nám prospívá“ (srov. 1 Kor 6,12).

V té době jsme žili poklidným životem v Cagliari. Dny jsem trávila tím, že jsem si hrála se spoustou kamarádů, v létě jsme trávili všechn čas u moře. Byli jsme tři sourozenci: Marco, Luca a já, benjamínek rodiny. Čtvrtého bratříčka jménem Carlo jsem nikdy nepoznala, byl už v nebi. Měl sotva pár měsíců, když zemřel na srdeční vadu.

Můj otec Silvano byl ředitelem Autoklubu. Neustálé pracovní vypětí a stres ho přivedly až k nervovému zhroucení, s jehož následky se pak potýkal po celý život. Toto trápení narušilo náš jinak bezstarostný život. Moje maminka Maria Teresa – již ale všichni říkali Mietta – vystudovala práva, protože chtěla jít ve stopách svého otce, který byl předsedou odvolacího soudu. Nakonec se však rozhodla z práce odejít a věnovat se nám dětem.

Když mi bylo pět, zatoužila jsem po hlubší účasti na mši svaté a po přijetí eucharistie. Přestože jsem tomu asi moc nerozuměla, s prostotou dítěte jsem vnímala, že skrze proměněnou hostii se mohu přiblížit k Bohu zcela zvláštním způsobem. A tak jsem pořád chodila za rodiči a stále jsem jim opakovala, že i já chci chodit ke svatému přijímání. Podobalo se to zamilovanosti do Ježíše – neexistovala pro mě krásnější představa než přijmout Ježíše do svého srdce. Rodiče už si se mnou nevěděli rady, a tak se nakonec rozhodli požádat jednoho kněze z Hnutí fokoláre, jestli by si se mnou o tom nepromluvil. Měl zjistit, zda jsem na to vnitřně opravdu připravená. Po několika rozhovorech řekl, že můžu začít přistupovat ke svatému přijímání. Byla to pro mě úžasná zpráva.

A tak při jedné *Mariapoli* v Cagliari, za přítomnosti asi tisícovky lidí, nastala ta velká slavnost, během níž

jsme já a můj o trochu starší bratr Luca poprvé přistoupili k svatému přijímání. Byl to výjimečný den. Už dřív jsem cítila, že je mi Pán blízko a jeho láska je v mém životě zcela zjevná, ale teď, když se rozhodl zabýdlet se v mém srdci, mohla jsem vnímat jeho nepochopitelnou lásku ještě úplně jinak. Jakmile jsem přijala hostii, zdálo se mi, že se opravdu dotýkám nebe: jako by mě nějaká síla katapultovala až do ráje; jako by se celé nebe nějakým způsobem přelilo do mé duše... Nelze to popsat slovy. V hloubi srdce jsem eucharistii vnímala jako bránu, která spojuje nebe se zemí, naši nepatrnost s nekonečností Boží, náš pozemský čas s věčností.

Když mi bylo šest let, přestěhovali jsme se do Ancony, kde jsme bydleli dva roky. Pak jsme byli čtyři roky na jihu v Brindisi a poté jsme se už nastálo vrátili zpět do Říma. Všude jsem si našla kamarády, snadno jsem navazovala vztahy. Byla jsem hodně živá, ráda jsem sportovala a hrála si se všemi dětmi.

V Anconě byla fokolarínská komunita poměrně aktivní a hodně lidí nás moc hezky přijalo. Lidé z komunity chodili k nám domů a s mnohými jsme se denně potkávali na mši svaté. K mému duchovnímu růstu nepřispívaly ani tak nějaké katecheze, jako spíš jejich životní příklad. Snažili se žít podle vzoru Marie a Josefa z Nazareta a vtělit do každodenního života

radost, která pramení z života podle evangelních rad. Fascinoval mě jejich způsob života, kdy se žije naplno ve světě, a přitom je celý život zasvěcen Bohu.

Moje formace v rámci hnutí tedy nebyla teoretická, ale praktická: Rozjímali jsme nad Písmem tím způsobem, že jsme se snažili každý měsíc uvádět do praxe *Slovo života* – jednu konkrétní větu evangelia, kterou vybrala a nad níž se zamýšlela zakladatelka hnutí Chiara Lubichová.

Maminka mi od dětství ráda vyprávěla o životech světců. Vždycky mě oslovovalo, že tito lidé opustili všechno, aby žili jen pro Boha. Dospěla jsem tedy k pevnému přesvědčení, že pokud chci dát svému životu smysl, nebude nic lepšího než žít ve spojení s tím, který je Láska – to znamená usilovat o svatost.

Nadšeně jsem četla příběhy mučedníků, například sv. Tarsicia, který zemřel ve 3. století, protože bránil eucharistii. Myšlenka na první křesťany, kteří obětovali svůj život pro Krista, ve mně vzbuzovala touhu, abych se i já sama stala mučednicí: Říkala jsem si, že by bylo krásné obětovat život pro Lásku, zemřít jako mučednice a jít rovnou do nebe.

Nejvíc mě přitahovali tito světcí: apoštol Jan, který si položil hlavu na Ježíšovo srdce; František z Assisi pro jeho radikálnost a bláznivou lásku ke Kristu; apoštol Pavel pro jeho horlivost nebo Terezie z Lisieux

prostotou její „malé cesty“, což je způsob, jak žít Ježíšovu lásku v malých věcech všednodenního života. Později jsem se seznámila ještě se sv. Janem Boskem a Terezií z Ávily, jejíž životopis a pak ještě *Hrad v nitru* mi doporučila maminka. Velikost této ženy mě zcela ohromila, stejně tak jako její hrdinská cesta askeze a mystické modlitby. Na Donu Boskovi mě zase fascinovala vynalézavost, s níž zprostředkovával Boží lásku mladým lidem, především těm opuštěným a strádajícím.

Od těchto světců jsem se naučila jednu zásadní věc: Mám jen jeden život a nesmím ho promarnit; chci ho prožít pro něco velkého, co nepomíjí – a pouze Bůh nepomíjí, jen Láska zůstává.

BŮH JE LÁSKA A NESMÍRNĚ NÁS MILUJE

Spolu se svatými minulých dob mě oslovovala ještě jedna žijící osoba, moje současnice. Byla to Chiara Lubichová, žena, která proměnila životy stovek tisíců lidí, protože se spoléhala na Boha. Rodiče mi o ní a o jejím díle vyprávěli už od dětství.

Osobně jsem se s ní poprvé setkala v listopadu 1977. Bylo to na kongresu „Gen 3“ (tak se říkalo fokolarínské mládeži) ve městě Rocca di Papa, kam za námi Chiara přijela na besedu. Toto setkání odstartovalo v mém životě jednu zásadní etapu. Jedna z dívek se Chiary zeptala, jaké je její tajemství. Byla jsem moc zvědavá, co odpoví. Myslela jsem si: „Teď nám asi sdělí něco naprosto mimořádného...“

Jak jsem zjistila i později, Chiara měla schopnost přiblížit velmi složité věci přístupnou formou. Začala nám vyprávět o „Ježíši opuštěném“, což je tajemství, které dodnes tak úplně nechápu, protože mě naprosto